

1914, čís. 138 ř. zák. a ode dne 1. července 1920 ve smyslu § 1 (2) a) zákona ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. Josef P. byl u žalované firmy zaměstnán do 31. března 1926 a, kdyby ho tedy byla žalovaná k pensijnímu pojištění přihlásila, jak to bylo její zákonnou povinností, do čtrnácti dnů po nastoupení služby, byla by celková započítatelná doba čekací převýšila šedesát příspěvkových měsíců, i když se nehledí k době od 30. září 1924 do 31. března 1925, po kterou byl Josef P. nemocen, pokud se týče k době od 1. října 1924 do 19. března 1925, po kterou nebyl u pensijního ústavu hlášen. Včasnou přihláškou byl by býval žalobkyni zabezpečen nárok na vdovský důchod a na pohřebné aspoň v té výši, v níž byly žalobkyni nižšími soudy přiznány. Žalovaná přihlásila však Josefa P-a teprve dnem 29. března 1922, čímž porušila povinnost, kterou zákon ukládá zásadně zaměstnavateli (§ 73 (3) cís. nař. čís. 138/14 i zákona čís. 89/20). V opomenutí včasné přihlášky tkví její výhradné zavinění, které ji zavazuje k náhradě škody z tohoto opomenutí. O spoluzavinění Josefa P-a nebo žalobkyně nemůže býti řeči, neboť zákon neukládá přihlašovací povinnost zaměstnancům (srv. též rozh. čís. 6711 a 8286 sb. n. s.). Pokud dovolatelka spatřuje zavinění Josefa P-a v tom, že se proti výroku rozhodčího soudu nebránil, majíc tu patrně na zřeteli nálezev rozhodčího soudu pro pensijní pojištění v Brně ze dne 20. prosince 1927, nemá to ve sporu významu, ana dovolatelka neuvádí, jakými prostředky se měl Josef P. proti tomu nálezu brániti (srv. § 76 (5) zák. čís. 89/20), a nedoličuje, že tak mohl učiniti s úspěchem.

Čís. 9881.

Má-li býti pozůstalost projednána podle předpisů práva platného na Slovensku, jest i právní pojem pozůstalosti jako takové co do procesní způsobilosti posuzovati s hlediska hmotněprávních zásad tohoto práva.

Podle práva platného na Slovensku není pozůstalost osobností, jež může samostatně vcházeti v platné závazky, a není způsobilou, by jako strana samostatně na soudě jednala. Jde o nedostatek procesní způsobilosti, jenž nemůže býti na příkaz soudu odklizen.

(Rozh. ze dne 2. května 1930, Rv II 33/30.)

Žaloba pozůstalosti po Heřmanu D-ovi o nepřipustnost exekuce byla oběma nižšími soudy zamítnuta.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Pozůstalost po Heřmanu D-ovi, obchodníku v Žilině, který zemřel dne 17. června 1928 ve Vídni, podala u prvního soudu (na Moravě) žalobu proti žalovanému o nepřipustnost exekuce. Podle obsahu pozů-

stalostních spisů okresního soudu v Žilině měla býti sice pozůstalost projednávána u tohoto soudu, an zůstavitel měl v Žilině své řádné bydliště, avšak pozůstalostní řízení nebylo podle usnesení tohoto soudu ze dne 8. září 1928 zahájeno, jelikož zůstavitel nezanechal majetek (§ 2 zák. čl. XVI. z roku 1894). Vzniká otázka, zda žalující pozůstalost má způsobilost býti stranou rozepře. Otázku tu jest řešiti s hlediska práva platného pro Slovensko, neboť, má-li býti pozůstalost projednána podle jeho předpisů, jest i právní pojem pozůstalosti jako takové co do procesní způsobilosti posuzovati s hlediska hmotněprávních zásad tohoto práva. Podle zásadního rozhodnutí kurie čís. 299 (sbírka Záturcký str. 1098) neznají zákony uherské, platící dosud na Slovensku, právní pojem ležící pozůstalosti (hereditas jacens). Pozůstalost není podle slovenského práva osobou, která může samostatně vcházeti v platné závazky (§§ 865 až 869 obč. zák.) a proto není podle § 1 c. ř. s. způsobilá, by jako strana samostatně na soudě jednala. To jest však podle § 7 c. ř. s. takovým nedostatkem procesní způsobilosti, který na příkaz soudní (§ 6 c. ř. s.) nemůže býti odklizen. Měla býti tudíž žaloba již soudem první stolice podle § 230 c. ř. s. odmítnuta. Když se tak nestalo ani v druhé stolici, bylo tak podle § 510 c. ř. s. učiniti dovolačímú soudu a bylo nejen rozsudky nižších soudů, nýbrž i řízení předcházející zrušiti pro zmatečnost.

Čís. 9882.

Pozemková reforma.

Rozvrhové usnesení o přejímací ceně za zabraný majetek, jímž se nárok přikazuje, jest jen určovací, nemůže však tvořiti exekuční titul.

Na Československém státu lze se domáhati pořadem práva (a to u krajského civilního soudu v Praze) částek, jež byly v rozvrhovém řízení přikázány k hotovému vyplacení.

(Rozh. ze dne 3. května 1930, R I 209/30.)

Majitel zabraného majetku domáhal se na Československém státu zaplacení 42.948 Kč, tvrdě, že přejímací cena měla býti zúročena od 16. listopadu 1924 do zaplacení pololetně pozadu, kdežto Státní pozemkový úřad zaplatil při složení přejímací ceny jen úroky od 16. dubna 1924 do zaplacení, čímž žalující přišla o úroky z jednotlivých pololetních úrokových částek, kteréž úroky činí právě zažalovaný peníz. **Procesní soud první stolice (krajský civilní soud v Praze), zamítнув námítku nepřípustnosti pořadu práva, žalobu zamítl. Ohledně zamítnutí námítky nepřípustnosti pořadu práva uvedl v důvodech: Žalobce nevymáhá peníz, jenž měl býti rozvržen podle ustanovení § 47 zák. čís. 329/1920, nenapadá rozvrhové usnesení, jak se žalovaná strana mylně domnívá, nýbrž tvrdí, že má proti žalované straně nárok na úroky ze splatných úroků přikázaných dohodou a rozvrhovým usnesením. Jest to soukromoprávní sporný nárok, opírající se o dohodu a o rozvrhové**